

Als clubs, als pisos i a les carreteres

En el *Llibre de les bèsties*, Ramon Llull situa les «folles fembres de bordell», com en deia ell, a l'entrada de la ciutat, on arriben el Lleopard i l'Onsa, després d'haver anat «llongament per moltes terres e diverses». Set-cents anys més tard, Montserrat Tura va voler fer un cop d'efecte quan era consellera d'Interior i va plantar-se en una sola nit i en només un parell d'hores de cotxe a tres prostíbuls de l'Alt Empordà. El tercer era el Lady Dallas, que surt esmentat més d'una vegada en el dossier d'aquest número de la nostra *Revista de Girona*. L'endemà, els diaris deien que la consellera havia pogut comprovar *in situ* que «els francesos són els principals clients dels clubs empordanesos». Va descobrir la sopa d'all: qualsevol de nosaltres ja ho sabia. I tots sabem també que, com en el temps de Ramon Llull, Tura hauria pogut fer el mateix cop d'efecte acudint a algunes entrades o alguns carrers marginals i no tan marginals de les nostres ciutats, o aturant-se als vorals d'algunes carreteres, per comprovar que hi passa el mateix que passava també entre els jueus, segons el Gènesi. De la prostitució, fa segles que tots

ho sabem pràcticament tot: les causes, els llocs on es practica i els drames, les injustícies, la hipocresia i els negocis que hi ha al darrere. És imprescindible que es continuï denunciant tot això perquè, tot i que hàgim passat de la tolerància del temps del franquisme als llimbs de la legalització actual, tots sabem també que aquest pas no ha servit per eradicar els enganys, l'explotació i la retenció forçada de moltes dones. Però és també imprescindible que el Govern espanyol regularitzi la prostitució, que s'arribi urgentment a un consens social sobre els llocs on es pot exercir i que es reguli aquesta activitat amb el mateix rigor que qualsevol altra feina; perquè, atrapats com estem en el debat etern entre els partidaris de la regularització, els partidaris de l'abolició i els partidaris de reprimir també els clients, el fet és que, anys després que Montserrat Tura hagi deixat de ser consellera d'Interior, sembla que no ens vulguem creure encara que, agradi o no, la prostitució és també una activitat laboral i una

activitat pública, cosa que no vol dir que s'hagi de fer en llocs públics. A França,

a Holanda o a Alemanya, per posar tres exemples, sembla que se'n surten força més bé. Per què a Catalunya i a l'Estat espanyol no? Fa tot l'efecte que el que alguns diuen encara que és l'ofici més vell del món sigui també l'últim al qual gosem plantar cara.

Una prostituta a la carretera de Vidreres a Lloret de Mar. Fotografia: Pere Duran.

Vinyoli, rescatat de l'oblit. Publiquem en aquest número un article de Pep Solà, biògraf de Joan Vinyoli, en resposta a les preocupacions sobre la disponibilitat i difusió del Fons Documental del poeta que Oriol Ponsatí-Murlà manifestava en una peça que vam publicar en el número anterior. Benvinguts els debats si serveixen per aclarir qualsevol aspecte d'interès públic i apropar a la societat un poeta de la magnitud de Vinyoli. Ens complau saber que un dels millors poetes de la nostra literatura és avui més llegit i més present que mai.